

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/80/2016
Identifikačné číslo spisu:	8112201610
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8112201610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Obec Radatice, Obecný úrad Radatice 105, IČO: 00 327 662, zastúpenej JUDr. Petrom Rakom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 13, proti žalovanému T. Q., bytom D. XXX, zastúpenému Mgr. Otom Salokym, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 94, o zaplatenie 91 949,76 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14 C 18/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2015 sp. zn. 4 Co 282/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2015 sp. zn. 4 Co 282/2014 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 29. októbra 2014 č. k. 14 C 18/2012-631 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 55 005,66 € a 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 29 555,28 € od 24.2.2012 do zaplatenia, 5,05 % ročný úrok z omeškania zo sumy 25 450,38 € od 30.9.2014 do zaplatenia, a to v splátkach po 250 € mesačne, splatných vždy do konca kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom, v ktorom rozsudok nadobudol právoplatnosť, až do úplného vyrovnania dlhu s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal jednoznačne preukázané, že žalobkyni boli na základe dohody uzavretej dňa 31.5.2000 poskytnuté Štátnym vodohospodárskym fondom finančné prostriedky na vybudovanie vodohospodárskeho diela v sume 2,8 mil. Sk. Žalovaný odsúhlasil fiktívnu faktúru a súvisiaci súpis prác, aj keď tam neboli práce ani sčasti vykonané, zabezpečil odsúhlasenie rozsahu prác s rozpočtom a projektovou dokumentáciou a tieto doklady predložil na preplatenie Štátnemu vodohospodárskemu fondu, na základe čoho boli poukázané finančné prostriedky vo výške 2 800 000 Sk na účet dodávateľa stavby, čím sa žalovaný dopustil zločinu subvenčného podvodu vo forme spolupáchateľstva, ako aj zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa a na základe rozsudku Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 31T/20/2008 s právoplatnosťou od 9.4.2008 bol uznaný za vinného zo subvenčného podvodu podľa § 20k § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona účinného od 1.1.2006 a zločinu zneužívania

právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona účinného od 1.1.2006. Žalovaný spôsobil takýmto činom väčšiu škodu a zároveň ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a spôsobil takým činom väčšiu škodu, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 32 mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený s probačným dohľadom nad správaním sa žalovaného v trvaní 4 rokov. Žalovanému v tomto konaní bola zároveň uložená povinnosť v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia nahradiť spôsobenú škodu podľa svojich schopností a možností. Poškodené Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky bolo s nárokom na náhradu škody odkázané na konanie vo veciach občianskoprávných. Z hľadiska posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku, súd poukázal na to, že žalobkyňa si nárok uplatnila z titulu postihu v súlade s § 440 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nie z titulu náhrady škody, keďže ona je povinná poskytnúť finančné prostriedky Správe finančnej kontroly Košice, hoci škoda, ktorá vznikla, bola zavinená iným subjektom, v danom prípade žalovaným ako bývalým štatutárnym zástupcom obce. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa považoval za nepochybné, že nárok poškodeného v časti žalovanej sumy už zanikol v dôsledku plnenia žalobkyne, ktorá si ale voči žalovanému na druhej strane uplatňuje zákonný postih. Vo vzťahu k uplatnenému nároku a jeho posúdeniu poukázal na právny záver vyplývajúci z uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. júna 2014, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa z 20. marca 2013, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 66 499,38 € s príslušenstvom, zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Po vrátení veci a doplnení dokazovania súd prvého stupňa považoval uplatnenú námietku premlčania žalovaným len sčasti za dôvodnú. Žaloba bola podaná dňa 19.1.2012 a žalobkyňa si uplatnila čiastkový nárok na mesačnú splátku v sume 410,49 €, ktorá bola uhradená dňa 15.4.2005, a preto je nepochybné, že všetky splátky, ktoré boli uhradené do 19.1.2009, t. j. skôr ako tri roky pred podaním žaloby, sú premlčané. Súd zdôraznil, že žalobkyňa od mesiaca apríl roku 2005 pravidelne poukazuje Správe finančnej kontroly Košice dvakrát po 410,49 € mesačne. K tvrdeniu právneho zástupcu žalobkyne o uplatnenej námietke premlčania, ktorá by mala byť v rozpore s dobrými mravmi, súd prvého stupňa poukázal na publikáciu Zo Súdnej praxe č. 3/2005 str. 69, týkajúcu sa posúdenia premlčania s ustanovením § 3 ods. 1 OZ, t. j. rozporu s dobrými mravmi s tým, že uviedol, že výkon práva žalovaného prostredníctvom vnesenej námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi, lebo v konaní nemal preukázané, že na strane žalobkyne existovali určité konkrétne objektívne skutočnosti, pre ktoré by nemohla uplatniť nárok včas. Súd nezistil žiadne objektívne prekážky, ktoré nemohla žalobkyňa ani pri vynaložení všetkého úsilia odvrátiť a z týchto dôvodov nemohla včas uplatniť svoje právo. Ani zo strany žalovaného nebolo preukázané žiadne jeho úmyselné konanie poškodiť žalobkyňu. Z týchto dôvodov preto súd prvého stupňa žalobe vyhovel len čiastočne a priznal žalobkyni sumu 55 005,66 €, keďže v prevyšujúcej časti bol nárok premlčaný. Súd priznal žalobkyni aj príslušenstvo pohľadávky s poukazom na ustanovenie § 517 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. účinného odo dňa, kedy sa žalovaný dostal do omeškania podľa posúdenia okamihu omeškania súdom; tiež priznal príslušenstvo pohľadávky nie však odo dňa nasledujúceho po zaplatení jednotlivých splátok, ale až od doručenia žaloby, resp. uznesenia o pripustení zmeny (rozšírenia) žaloby žalovanému, keďže nemal preukázané, že žalovaný bol jednoznačne a nepochybné vyzvaný na vrátenie súm z titulu postihového práva. V prevyšujúcej časti ohľadom uplatneného príslušenstva pohľadávky súd žalobu zamietol. K splatnosti pohľadávky citoval § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a s prihliadnutím na vysokú sumu priznanej istiny, majetkové pomery žalovaného rozhodol o splácaní priznanej sumy v primeraných mesačných splátkach, ktoré zodpovedajú príjmovým a výdavkovým pomerom žalovaného, teda 250 € mesačne až do úplného splatenia dlhu, keďže priznaním vyšších splátok by mohli byť ohrozené základné potreby žalovaného. K výroku o trovách konania súd poukázal na § 151 ods. 3 O.s.p.; vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne i žalovaného rozsudkom zo 14. októbra 2015 sp. zn. 4 Co 282/2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) s tým, že o náhrade trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvého stupňa (§ 224 ods. 1, 3 O.s.p.). Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.) vo vzťahu k posúdeniu námietky premlčania vnesenej žalovaným. Ďalej uviedol, že dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatneného

voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným, a teda použiteľným v o vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje (Zo Súdnej praxe 1/2015). Posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovaným súdom prvého stupňa v súvislosti s rozporom s dobrými mravmi vyplývajúcim z ustanovenia § 3 ods. 1 OZ bolo správne, s ktorým zdôvodnením sa odvolací súd stotožnil. Túto namietanú skutočnosť preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj odvolanie týkajúce sa povolenia splácať žalovanú istinu žalovaným v splátkach. Je nesporné, že súd prvého stupňa s poukazom na § 160 ods. 1 O.s.p., po zohľadnení predmetu konania, sociálnych a majetkových pomerov žalovaného postupoval správne, keď rozhodol o povolení splácať žalovanú istinu v splátkach. Je pravdou, že zo strany žalovaného v priebehu prvostupňového konania nebola prejavovaná snaha o povolenie splácať žalovanú istinu v splátkach, avšak pred odvolacím súdom prejavil snahu v prípade, ak by bol zaviazaný k zaplateniu žalovanej istiny, splácať ju v splátkach s prihliadnutím k tomu, že sa zbavil všetkého majetku a výdavky na domácnosť, ako aj uspokojovanie svojich osobných potrieb má bežné. Povolenie splácať žalovanú istinu v splátkach aj odvolací súd považoval za spravodlivé i napriek odlišnému názoru právneho zástupcu žalobkyne. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že v budúcnosti, ak by došlo k zmene pomerov na strane žalovaného, je možné požiadať o zmenu priznaného plnenia v splátkach s poukazom na § 163 ods. 1 O.s.p. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa priznaného príslušenstva pohľadávky odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby a následne odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o pripustení rozšírenia žaloby súdom prvého stupňa. V konaní pred odvolacím súdom bolo listinným dôkazom zo Slovenskej pošty Banská Bystrica preukázané, že predžalobná výzva bola doručená manželke žalovaného dňa 28. novembra 2011. Takéto doručenie manželke žalovaného odvolací súd nepovažoval za doručenie žalovanému, a preto s poukazom na § 563 OZ, sa žalovaný dostal do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby, kedy sa jednoznačne a preukázateľne dozvedel o uplatnenom nároku. Aj v tejto časti preto odvolací súd nepovažoval odvolanie právneho zástupcu žalobkyne za opodstatnené. Za nedôvodné považoval odvolací súd odvolanie žalovaného v celom rozsahu, ktorý namietal predmet uplatneného nároku ako nároku na náhradu škody, pričom predmetom je nárok regresný, vyplývajúci z § 440 OZ. Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci nevyhnutný pre posúdenie dôvodnosti nároku. Napadnuté rozhodnutie je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné, t. j. spĺňa náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p. Ani námietku nepreskúmateľnosti, resp. formálnosti a arbitrárnosti, odvolací súd neuznal za dôvodnú, lebo súd prvého stupňa sa náležite vysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami nevyhnutnými pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku. Navyše postupoval v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu vyplývajúceho zo zrušujúceho uznesenia predchádzajúceho rozhodnutia vo veci po ustálení uplatneného nároku, ako aj posúdení námietky premlčania vznesenej žalovaným.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu, že jej bola postupom súdov nižších stupňov odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.; v ďalšom sa pod „O.s.p.“ rozumie Občiansky súdny poriadok v platnom znení) v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov tým, že žalovanému bol povolený splátkový kalendár, pričom žalovaný ho pri dodržaní mesačnej splátky určenej súdom nemôže nikdy reálne splatiť; navyše splátkový kalendár bol povolený bez jeho žiadosti. Súd povolil splátkový kalendár účastníkovi, ktorý deklaroval v konaní množstvo majetku, ktorého sa v priebehu konania účelovo zbavil; v súčasnosti je vedené súdne konanie o odporovateľnosti právneho úkonu. Námietku premlčania vznesenú žalovaným považuje žalobkyňa za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, za šikanózne uplatnenie a zneužitie výkonu práva žalovaného, na ktoré súdy vzhľadom na vyššie uvedené nemali vôbec prihliadať, keď samotný žalovaný situáciu spôsobil, bol odsúdený za dva zločiny, nevinul žiadnu snahu situáciu riešiť, vyhýba sa zodpovednosti a účelovo sa zbavuje svojho majetku. Súdy vec nesprávne právne posúdili a nedostatočne svoje rozhodnutie odôvodnili. Rozhodli v rozpore s princípom právnej istoty. Z týchto dôvodov žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zmenil sčasti vo výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok vo veci samej tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť aj istinu vo výške 36 944,10 € a úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 36 944,10 € od 24.2.2012 do zaplatenia alebo aby prípadne napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil

krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnil s napadnutým rozhodnutím; dovolanie žalobkyne žiadal odmietnuť, prípadne zamietnuť a zaviazal ju na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte právny názor nevyslovil. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba ale zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľky o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Žalobkyňa existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobkyňa v dovolaní namieta, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na

súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“).

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobkyne (č. l. 639 spisu) sa písomne vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu prvého stupňa 28. novembra 2014 (č. l. 652 spisu), žalobkyňa ale nemala možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd jej toto vyjadrenie žalovaného nedoručil. Rovnako bolo potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalovaného (č. l. 648 spisu) sa písomne vyjadrila žalobkyňa podaním doručeným súdu prvého stupňa 28. novembra 2014 (č. l. 653 spisu), žalovaný ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalobkyne nedoručil. Opomenutím doručenia týchto vyjadrení došlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu im možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.